Fundació Catalunya La Pedrera

EXPOSICIONS

El silenci pren forma

Jordi Gich, Viktor Kostenko i Clàudia Mañas coincideixen a Mosaic Art en una exposició que reivindica la lentitud, la matèria i la contemplació.

bonart

girona - 15/09/26

Silencis, l'exposició amb què Mosaic Art inaugura la nova temporada, parteix de la capacitat de l'art per construir un territori de pausa enmig de la velocitat contemporània. A la galeria gironina, les escultures i obres sobre paper de Jordi Gich dialoguen amb les fotografies de Viktor Kostenko i les pintures de Clàudia Mañas en una exposició comissariada per Carmen Simon que posa en relació tres llenguatges aparentment diferents a partir d'una mateixa actitud: mirar amb deteniment, confiar en el procés i deixar que la matèria reveli allò que conté.

La mostra, que es podrà visitar fins al 15 d'octubre, reuneix peces en què el buit, la llum, l'horitzó, la superfície i la quietud adquireixen una presència gairebé física. El silenci que proposa no és, per tant, sinònim d'absència. És més aviat un estat d'atenció, un espai mental que permet que les formes apareguin sense necessitat d'imposar-se.

En el cas de Jordi Gich, aquesta relació amb la matèria és literal. L'artista treballa a partir del tronc sencer i penetra en el seu interior, retirant fusta, buidant-la i obrint-la fins que la forma sembla emergir de la mateixa estructura de l'arbre. Les seves escultures no són tant construccions com processos de sostracció. El buit hi adquireix tanta importància com la fusta que roman, perquè és a través d'aquestes obertures que l'aire, la llum i l'espai exterior entren dins l'obra i la transformen.

Aquest mateix gest de retirar, erosionar i revelar apareix en els collages i grattages que completen la seva participació. Sobre el paper, Gich substitueix la profunditat de l'escultura per superfícies fragmentades, rascades, esquerdes i grans concentracions fosques. La textura es converteix així en una altra forma de memòria de la matèria. Les seves peces semblen contenir un temps lent, el temps necessari perquè la mà insisteixi sobre el material fins a trobar una forma que ja hi era, però que calia descobrir.

Les fotografies de Viktor Kostenko traslladen aquesta experiència cap al paisatge. El mar, una línia d'horitzó, una arquitectura aïllada o una presència gairebé imperceptible són reduïts als seus elements més essencials. Superfície, línia, repetició i quietud construeixen unes imatges en què l'espai deixa de ser simplement un lloc per convertir-se en una experiència contemplativa. Kostenko no sembla buscar tant el paisatge com la seva estructura mínima, aquell instant en què la realitat es pot resumir en una línia, una textura o una variació de llum.

També els marcs formen part d'aquesta concepció. Construïts artesanalment pel mateix artista, no funcionen com un límit neutre entre l'obra i l'espai exterior, sinó com una prolongació física de la fotografia. La seva presència reforça el caràcter objectual de les peces i estableix, alhora, un vincle inesperat amb les escultures de Gich: en tots dos casos, l'artista treballa amb la matèria des de la consciència de l'ofici.

La pintura de Clàudia Mañas introdueix una altra manera d'entendre el silenci. Els seus paisatges, construïts a partir de gammes fosques, terroses i contingudes, parteixen de llocs recognoscibles però els desplacen cap a un territori més ambigu. Franges de terra i cel, horitzons incerts i figures diminutes redueixen la presència humana fins a convertir-la gairebé en una nota dins d'un espai immens. La representació es va acostant així a l'abstracció i el paisatge deixa de ser una descripció per convertir-se en una atmosfera, una sensació o un estat interior.

És en aquest punt on *Silencis* troba la seva coherència. No es tracta simplement de reunir tres artistes que treballen amb mitjans diferents, sinó de descobrir les correspondències que apareixen quan aquests llenguatges comparteixen una mateixa manera de mirar. La retícula irregular i les obertures verticals de les escultures de Gich poden dialogar amb les arquitectures aïllades o els murs fotografiats per Kostenko. Les masses negres dels seus papers troben una continuïtat en les superfícies fosques del mar i en els camps gairebé nocturns de Mañas. I la verticalitat oberta de l'escultura contrasta amb els horitzons compactes de la fotografia i la pintura.

Aquesta xarxa de correspondències fa que les obres deixin de funcionar com a presències independents i comencin a construir un únic espai perceptiu. Gich obre la matèria; Kostenko suspèn l'horitzó; Mañas redueix el paisatge fins al seu batec més essencial. Tres maneres d'apropar-se al buit que acaben parlant d'una mateixa necessitat: aturar-se.